

Theo gaat het anders doen dit jaar, echt. Hij wil niet meer door de klas stuiten en telkens op de gang belanden. Hij vindt een oude bril en verft die rood. Een toverbril om zijn wereld anders te zien.

Maar Juf Marleen ziet de bril opnieuw als een daad van verzet. Ze scopt Theo de eerste ochtend na de vakantie meteen weer de gang op.

Marietje de conciërge troost, ze stuurt Theo met de koffiekar de klassen rond.

Samen met vriendin Flo maakt Theo een wereldreis door zijn eigen school. In elke klas beleeft hij een groot avontuur.

Wat doet Morris de kat toch in de school? En is dat een kalf in de klas? En wat is er thuis toch aan de hand, komt er een baby? Timmert Marietje de kasten weer goed in het magazijn of liegt ze? Gooit directrice Caroline vlak voor haar pensioen het roer om?

Door de rode bril vertelt het verhaal van een magische school. Eentje die je pas echt voorbereidt op een nieuwe wereld. Een school waar de tafel van zeven een grap is geworden.

7. Mo en de nul

Dan gaat heel langzaam Mette's vinger weer omhoog.

'Maar waarom mogen we nou niet tot tien tellen?', vraagt ze. 'Dat is toch de les?'

'Omdat je bij de nul moet beginnen lieve schat. Als je schapen wil tellen zijn er eerst geen schapen. Nul schapen. Ik laat het jullie zien. Theo, pak jij even het honderdbord.' Hij wijst achter zich.

Het honderdbord ligt al klaar op de kast, alle getallen tot honderd in tien rijen onder elkaar. Mo pakt het bord van me aan en legt het midden in de kring op de grond.

'Kijk dan', zegt hij, 'normaal is er geen nul.'

'Klopt', zegt Peter, 'het bord begint bij de één.'

'Maar vanaf vandaag beginnen we bij de nul', zegt Mo.

Hij strekt zijn been en vist uit zijn broekzak een klein zwart doosje. Versierd met rode sterretjes. Ook zijn er witte pareltjes opgeplakt, hele kleine.

'Mette', vraagt Mo, 'wil jij het doosje openen?'

Mette komt op haar knieën voor Mo's lange benen. Hij legt het doosje in haar opengevouwen hand. Heel voorzichtig opent Mette het toverdoosje. En daar, op een bedje van paarsblauwe pauwenveertjes, ligt een vierkant muntje van goud. Erbovenop glimt een heldere zilveren nul.

Ooh's en aah's klinken in de kring.

'Wisselen', zegt Mo met een lach.

Hij pakt de één van het honderdbord en ruilt die met de nul. Bij de twee komt de één, de drie wordt de twee. Alles schuift één plaats naar rechts. Mo laat ons zien dat het bord zo veel beter klopt. Dat de de eerste rij inderdaad maar tot negen gaat. Dat de tien daar niet bij hoort. Die komt pas in de volgende rij. Precies onder de nul.

'Nou wie maakt het af?', vraagt Mo. 'Er moet nu best veel verschoven worden.'

'Dat doen wij samen', zegt Mette, 'dankjewel lieve Mo.'

'Maar de honderd dan?', zegt Peter, 'die is dan over. Die past niet meer.'

'Dat is heel wijs van jou Peter', Mo steekt zijn duim op naar Peter, 'je hebt helemaal gelijk. Die past straks niet meer. En dat is best jammer voor de honderd. Maar hij hoort er niet bij. Dit is het negenennegentig bord.'

Daan van Beers werkt 25 jaar in het montessorionderwijs. Vanaf 2023 ook met AVE.IK. Door de rode bril is het debuut van Daan.

Dit is wat Daan zegt: Het is een feest om voor kinderen te schrijven. Hoofdstuk af en mee naar de groep. Zo is dit boek ontstaan, elke week een verhaaltje. Het moest een boek worden vol hoop. Tegelijk ook een spannend verhaal dat lezers naar de laatste bladzijde doet snellen.

Zora Sjakie Evenhuis maakte de prachtige tekeningen.

*Dit is wat Esther Pelgrom schrijft over het boek:
Altijd al willen duiken in het hoofd van een ander? Dwalen door de gangen van een montessorischool, alle hoeken en gaten bekijken? Dat kan in dit boek.
Een heerlijk optimistisch boek waarin je ontdekt dat alles anders kan. Dat verhalen kunnen veranderen. Gewoonweg je rode bril opzetten.
Juweeltjes van zinnen.
Alle woorden staan precies op de juiste plek.
En dat meen ik.*